

Jesu Kristi Åbenbaring - Nummer atten

Fædrenes synder

Jeff Pippenger

2023-11-19

I 1856 blev den tidligere filadelfiske milleritiske adventisme af James og Ellen White identificeret som laodikeisk. James White begyndte derpå gennem Review and Herald at fremme Laodikeas budskab for bevægelsen. I samme publikation, i samme år, blev der også fremlagt øget lys angående de „syv tider“ i Tredje Mosebog 26 i en serie på otte artikler af Hiram Edson, som ægteparret White satte så højt, at de opkaldte deres første søn efter ham. Serien sluttede med løftet om, at den ville blive fuldendt i fremtiden, men den kom aldrig frem igen. Ved overgangspunktet i den første engels bevægelse, fra Filadelfia til Laodikea, snublede bevægelsen over de „syv tider“ i Tredje Mosebog 26, som repræsenterede selve den allerførste ‘tidsprofeti’, som Guds engle havde ledt William Miller til at erkende og forkynde.

„de syv tider“ var hovedhjørnестenen i grundlaget for det milleritiske tempel. Enhver profetisk fremstilling af et helligt fundament er en fremstilling af Kristus, for ingen anden grundvold kan lægges end Kristus.

For ingen kan lægge anden grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. 1 Korintherbrev 3,11.

Kristus er ikke alene grundvolden; Han er også den hjørnестen, som bygmesterne forkastede og derefter snublede over. Han er den sten, som til sidst bliver hovedhjørnестenen. I Milleritternes historie var „de syv tider“ symbolet på denne hjørnестen.

Kristus stadfæstede pagten med mange i én uge. Strukturen i profetien om „syv tider“ over Israels nordlige rige (som Hiram Edson havde identificeret i de otte ufuldendte artikler) gengav den identiske struktur i den profetiske uge, hvori Kristus stadfæstede pagten som opfyldelse af Daniel kapitel ni, vers syvogtyve. Den uge, hvori Kristus samlede Israel, er identisk i struktur med den uge, hvori Kristus spredte Israel. Spredningen af det gamle Israel varede to tusind fem hundrede og tyve år, og samlingen af det åndelige Israel varede to tusind fem hundrede og tyve dage. Han samlede Israel for at stadfæste pagten, og Han spredte Israel på grund af striden om sin pagt. At identificere „syv tider“ som grundstenen i det milleritiske tempel er i fuldkommen overensstemmelse med at identificere Kristus som grundstenen. At forkaste den sten er at forkaste Kristus.

Da Kristus i 1856 for allerførste gang i den kristne histories løb stod og bankede på Laodikeas dør, søgte Han at frembringe en kundskabsforøgelse angående anstødsstenen, som bygmesterne stod i begreb med at forkaste. Syv år senere, eller, om man vil, to tusind fem hundrede og tyve symbolske dage senere, lukkede laodikæisk adventisme døren. Sørgeligt nok nægtede adventismen at se kundskabsforøgelsen. En sten, som man snubler over, er en sten, som man ikke ser, men den er der stadig.

Mit folk går til grunde af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig; eftersom du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn. Hoseas 4:6.

Forbandelsen om de „syv tider“ over Judas sydlige rige begyndte i 677 f.Kr. og endte den 22. oktober 1844 sammen med de to tusind tre hundrede år i Daniels bog, kapitel otte, vers fjorten. De „syv tider“ er en del af selve den profeti, der er blevet identificeret som adventbevægelsens „grundvold og centrale søjle“. Adventismens grundvold og centrale søjle blev opfyldt på nøjagtig samme tid som flere andre profetier. De „syv tider“, de to tusind tre hundrede dage, Malakias kapitel tre, Daniel kapitel syv, vers tretten, og lignelsen i Matthæus femogtyve om de ti jomfruer blev alle opfyldt den 22. oktober 1844. Datoen 22. oktober 1844 er adventbevægelsens grundlæggende dato, og i forbindelse med denne dato blev der kun identificeret én befaling.

Og den engel, som jeg så stå på havet og på jorden, løftede sin hånd mod himlen og svor ved ham, som lever i al evighed, som skabte himlen og det, som er deri, og jorden og det, som er derpå, og havet og det, som er deri, at der ikke skulle være tid mere. Åbenbaringen 10:5, 6.

Søster White identificerer englen i Åbenbaringens bog kapitel ti, som stod på jorden og havet, som Jesus Kristus.

„Den mægtige engel, som underviste Johannes, var ingen ringere person end Jesus Kristus. At Han satte sin højre fod på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle, som Han udfører i afslutningsscenerne af den store strid med Satan. Denne stilling betegner Hans suveræne magt og myndighed over hele jorden.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 971.

Kristus indtog stillingen med at stå på havet og jorden for at repræsentere sin højeste myndighed. Derpå løftede Han sin hånd og befalede, at »der ikke skulle være tid mere«. Kristus var ved at indgå pagt med milleritterne, og Han gav dem én befaling, ligesom Han gav Abraham, da Han indgik pagt med ham. Han befalede Abraham at omskære drengebørnene. Da Han i Moses' historie indgik pagt med et udvalgt folk, gav Han mange befalinger, og blandt disse befalinger var påbuddet om, at kun præsterne måtte røre arken. Han løftede sin hånd og svor den 22. oktober 1844, at profetisk tid ikke længere skulle indgå i de bibelske profetier. Jesus havde taget emnet om »tider og stunder« op, da Han steg op til himmelen i en sky af engle og således forbilledligt fremstillede de to vidners himmelfart som banneret. Det, Han da befalede, angik »tider og stunder«.

Da de nu var kommet sammen, spurgte de ham og sagde: Herre, er det på denne tid, at du vil genoprette riget for Israel? Og han sagde til dem: Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat ved sin egen myndighed. Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende. Apostlenes Gerninger 1:6–8.

Jesus sagde ikke, at der ikke fandtes tider og stunder, for idet han talte gennem Salomo, havde han bekræftet, at der er »tider og stunder«.

Alting har sin fastsatte tid, og der er en tid for hvert forehavende under himmelen: Prædikerens 3:1.

Der findes „tider og stunder“ i den bibelske beretning, som er vidnesbyrd om Palmoni, den „underfulde Tæller“, men siden den 22. oktober 1844 er Guds folk blevet befalet aldrig mere at fremføre et profetisk budskab, som er ophængt på tid. Jesu råd til disciplene lige før Han fór op, fremstiller historien lige før Hans rensede folk løftes op som et banner i Åbenbaringen kapitel elleve, og det stemmer overens med den befaling, Han gav den 22. oktober 1844. På adventismens grundlæggende dato befalede Kristus, at der ikke længere skulle være nogen profetiske budskaber baseret på tid, og ved sin himmelfart, som var et forbillede på de to vidners himmelfart i Åbenbaringen elleve, gentog Han denne befaling.

"Lad alle vore brødre og søstre vogte sig for enhver, som vil fastsætte en tid, da Herren skal opfylde sit ord med hensyn til sit komme, eller med hensyn til noget andet løfte, som Han har givet, og som har særlig betydning. 'Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af sin egen myndighed.' Falske lærere kan synes at være meget nidkære for Guds værk og kan anvende midler for at bringe deres teorier frem for verden og menigheden; men idet de blander vildfarelse med sandhed, er deres budskab et bedrag og vil føre sjæle ind på falske veje. De skal imødegås og modsiges, ikke fordi de er onde mænd, men fordi de er løgnens lærere og søger at give løgnen sandhedens stempel." Testimonies to Ministers, 55.

Søster White gjorde det klart, at vi aldrig vil få et tidsbudskab, som identificerer noget af særlig betydning, ikke blot Hans andet komme. Tidsprofetien, som var temaet for Millerbevægelsen, endte den 22. oktober 1844, og den eneste befaling, der var knyttet til denne grundlæggende dato, var, at tid aldrig igen skulle bruges i forkyndelsen af Guds budskab.

I den første engels begyndende bevægelse, netop ved overgangen fra Filadelfia til Laodikea, blev der givet øget lys over den grundlæggende sandhed i den milleritiske bevægelse. Syv år senere, eller to tusind fem hundrede og tyve symbolske dage senere, eller en „ørken“ senere, i 1863, blev grundstenen for de „syv tider“ tilsidesat af bygningsmændene.

I den afsluttende bevægelse af den tredje engel, netop i overgangspunktet fra Laodikea til Filadelfia, gives der en prøve, som omfatter en bekendelse af fædrenes synder. Prøven på grundlaget for fædrene var de »syv tider«, som var deres grundsten. Ville den afsluttende bevægelse tilsidesætte den eneste befaling, der er knyttet til den grundlæggende dato, sådan som deres fædre tilsidesatte deres grundsten?

Ja. Netop dette gjorde de ganske bestemt. De gentog deres fædres synder.

Deres fædre syndede ikke på den grundlæggende dato, for blandt andet var de stadig filadelfiere på den grundlæggende dato. Deres fædre svigtede deres grundlæggende prøve, da de forvandlede sig til Laodikea og forkastede de „syv tider“ sammen med dets tiltagende lys.

Deres grundlæggende svigt i 1863 blev forudgået af syv år, hvor Kristus bankede på døren til deres laodikeiske hjerter. Syv år er symbolske for de „syv tider“ og for „ørkenen“. Efter „ørkenen“ fra 1856 til 1863 bestod de ikke deres grundlæggende prøve.

I den første skuffelse i den tredje engels bevægelse syndede Guds folk ved at forkaste det eneste bud, der er direkte forbundet med den grundlæggende dato. De valgte at indarbejde tidsforudsigelse i det profetiske budskab, skønt de vidste bedre. Dermed gentog de Moses' synd, da han undlod at omskære sin søn, og Uzzas synd, da han rørte ved arken, hvilket han vidste, at det var ham forbudt at gøre. Den tredje engels bevægelse gjorde det, som de vidste ikke var ret! Hvis nogen ønsker at male hen over dette faktum, så brug resten af malerbøtten til at dække over sandheden om, at både Moses og Uzza syndede og gav udtryk for oprør imod Guds vilje, idet de var forbilleder på den første skuffelse i den aller sidste af alle reformlinjerne — den reformlinje, som enhver reformlinje pegede frem imod. Fremstillingerne af den første skuffelse i reformlinjerne bærer Alfa og Omegas signatur, og beretningen deri er til gavn for Guds folk, selv om Guds folk nægter at drage nytte deraf.

Den første engels bevægelse fik en periode på syv år, hvilket er et symbol på ørkenen i de „syv tider“, til at tage imod det laodikeiske budskab sammen med lyset om de „syv tider“. Forbandelsen ved de „syv tider“ er forbandelsen at blive udspyet af Herrens mund. I 1863 gentog de arbejdet med at genopbygge Jeriko, et arbejde, som indeholdt en „forbandelse“. De syv år fra 1856 til 1863 er en miniatureillustration af de gamle israelitiske fædres oprørs synd, som bragte over dem forbandelsen ved de „syv tider“. Det moderne Israel gentog deres fædres synder i 1863.

Den tredje engels bevægelse bestod prøven ved den første skuffelse lige så lidt, som Moses og Uzza gjorde. Da blev de dræbt på gaderne i en „ørken“-periode på tre og en halv dag. Nu bliver de formet til legemer ved Trøsterens lyd. Trøsterens lyd gives gennem „røsten“ i ørkenen, og de bliver nu stillet over for prøven, ikke angående tidsfastsættelse, men angående de „syv tider“. De har allerede svigtet prøven om tidsfastsættelse.

De bliver ikke prøvet med hensyn til, om de tror, at de „syv tider“ er en gyldig sandhed, for de har tidligere aflagt vidnesbyrd om, at de antager de „syv tider“ som en gyldig profeti. De har bekendt at tro på profetien om to tusind fem hundrede og tyve års adspredelse. Men de kan være uvidende om, at der findes et nyt prøvende lys angående de „syv tider“. De står dér, hvor deres fædre stod i 1856. Det nye lys er, at de tre og en halv dag i Åbenbaringen elleve ikke blot identificerer den franske revolution, men at det nu er en nærværende sandheds virkelighed.

Er åbningen af den skjulte historie om de syv tordener og åbningen af det syvende segl i virkeligheden to vidner, som identificerer, at Jesu Kristi Åbenbaring nu bliver forseglet op? Hvis det er tilfældet, er det da faktisk sandt, at hele Johannes' Åbenbaring taler om de sidste dage? Hvis det er sandt, repræsenterer de tre og en halv dag da ventetiden i lignelsen om jomfruerne? Hvis det gør, repræsenterer afhjælpningen i de „syv tider“ da faktisk et påbud, som må opfyldes af dem, der deltog i Nashville-forudsigelsen den 18. juli 2020?

Wow! Der er en prøve for dig! Må de, som vågner op og indser, at de befinder sig i tøvetiden, faktisk omvende sig fra deres synder og deres fædres synder ved afslutningen af de tre og en halv dage? Var det virkelig en synd at tilsidesætte befaling om ikke at anvende tid i en forudsigelse?

Til dem, der indtog det standpunkt, at den fejlslagne forudsigelse om Nashville på en eller anden måde var Guds tilsigtede hensigt, og som derefter har forsøgt at opretholde denne påstand, vil jeg

føje endnu en iagttagelse til, ud over synden ved at anvende tid i Guds profetier. Det, der skete med den falske forudsigelse om Nashville, var ikke blot en manifestation af oprør mod Kristi befaling i 1844; det var en handling, som fortalte dem uden for adventismen, at de forudsigelser, der findes i Profetiens Ånd, er fejlagtige. Det var en vanære over Profetiens Ånds skrifter. Det giver dem i verden bevis for, at Ellen Whites skrifter er lige så betydningsfulde som Joseph Smiths eller Nostradamus' skrifter. Ellen Whites dyrebare ord blev fordærvet af vort oprørs usle ord. Det var ikke blot et oprør mod Kristus, som er Guds Ord; det var samtidig et oprør mod Profetiens Ånd. Johannes blev forfulgt på den ø, som kaldes Patmos, ikke fordi han satte sin menneskelige mening over Bibelen og Profetiens Ånd, men fordi han adlød disse to vidner.

Jeg, Johannes, som også er jeres broder og meddelagtig i trængslen og i Jesu Kristi rige og udholdenhed, var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Åbenbaringen 1:9.

Vi gentog vor fader Moses' synder ved vor første skuffelse, og dette må vi bekende. Dette må vi bekende, for vi befinder os nu ved 1856. Der er nu nyt lys om de „syv tider“, ligesom der var dengang. Vi står nu ved overgangen fra Laodikea til Filadelfia, ligesom begyndelsesbevægelsen stod ved overgangen fra Filadelfia til Laodikea i 1856. I 1856 standsede vore fædre udgivelsen af den tiltagende kundskab angående de „syv tider“. Det er måske ikke muligt for os at standse offentliggørelsen af dette lys, men vi kan med sikkerhed lukke vore hjertes døre for dette lys. Vi kan foregive, sådan som de oprindelige syvendedagsadventistiske bygmestre gjorde, at stenen faktisk ikke var der, og fortsætte med at snuble over den. Vort problem er, at vi ikke har over et århundrede til at stikke hovedet i sandet, for dommene er allerede begyndt.

Hvis vi lader Alfa og Omega undervise os ud fra princippet om, at enden på en ting illustreres ved begyndelsen på en ting, kan vi let se, at Alfa og Omega påviser, at forudsigelsen om Nashville blev forbilledligt fremstillet ved vore fædre. Når vi anerkender denne sandhed, vil vi da blive konfronteret med den virkelighed, at siden forudsigelsen har enhver bestræbelse på at frembringe en eller anden form for menneskelig logik for at retfærdiggøre den fejlslagne forudsigelse ikke været andet end et figenblad. Da vil vi se, at Gud ikke har vandret med os, mens vi har været i fjendens land. Han har været der, men kun i den forstand, at Han har banket på hjertedørene og søgt adgang. Hvis menneskelig logiks figenblad fjernes, vil vi måske også kunne se, at benægtelsen, eller den mangelfulde menneskelige logik, som vi har anvendt for at retfærdiggøre Nashville-forudsigelsen, er bevis for, at vi har vandret i modstrid med Kristus.

I 1856 blev den filadelfiske adventisme forvandlet til Laodikea, og de vidste det. Herren bekræftede det gennem profetindens og hendes mands ord. Stående ved dørene til disse laodikeiske hjerter tilbød Kristus at komme ind og holde måltid med dem. Den føde, som Han bragte for at spise sammen med dem, var grundstenen i de „syv tider“. De nægtede.

I 2023 er den sidste bevægelse nu ved at gå ud over Laodikea til Filadelfia, for den ottende menighed er af de syv menigheder. Herren Alfa og Omega har stadfæstet dette gennem sit „sandheds“ ord. Kristus står nu ved døren hos disse nyligt døde tørre ben og tilbyder at komme ind og holde måltid med dem, og det måltid, Han ønsker at dele med dem, er det samme måltid, som

Han forsøgte at dele med deres fædre i 1856. Det er ikke blot de tekniske bestanddele i læren om de „syv tider“, sådan som det var for deres fædre i 1856. Nej, det er det bitre lægemiddel i de „syv tider“, og lægemidlet kræver den form for ydmyghed, som ofte er svær at sluge.

Og Herrens ord kom atter til mig og lød således: Menneskesøn, sig til fyrsten i Tyrus: Så siger den Herre Gud: Fordi dit hjerte har ophøjet sig, og du har sagt: Jeg er en gud, jeg sidder på Guds sæde midt i havene, skønt du er et menneske og ikke Gud, selv om du sætter dit hjerte lig Guds hjerte. Se, du er visere end Daniel; ingen hemmelighed kan skjules for dig. Ezekiel 28:1–3.

Måske er de af os, som deltog i Nashville-forudsigelsen, klogere end Daniel?

I hans regerings første år forstod jeg, Daniel, af bøgerne tallet på de år, om hvilke Herrens ord var kommet til profeten Jeremias, at han ville fuldbyrde halvfjerds år over Jerusalems ødelæggelser. Og jeg vendte mit ansigt til Herren Gud for at søge ham med bøn og påkaldelser, med faste, sækkelærred og aske. Og jeg bad til Herren min Gud og aflagde min bekendelse og sagde: Ak, Herre, du store og frygtelige Gud, som holder pagt og miskundhed mod dem, der elsker ham, og mod dem, der holder hans bud; vi har syndet og gjort misgerning og handlet ugudeligt og gjort oprør, idet vi er veget fra dine bud og fra dine domme. Vi har heller ikke hørt på dine tjenere, profeterne, som talte i dit navn til vore konger, vore fyrster og vore fædre og til hele landets folk. Herre, retfærdigheden tilhører dig, men os tilhører ansigtets skam, som det er i dag, Judas mænd og Jerusalems indbyggere og hele Israel, både de nærboende og de fjerntboende, i alle de lande, hvortil du har drevet dem, på grund af den troløshed, hvormed de har været troløse mod dig. Herre, os tilhører ansigtets skam, vore konger, vore fyrster og vore fædre, fordi vi har syndet imod dig. Hos Herren vor Gud er barmhjertighed og tilgivelse, skønt vi har gjort oprør mod ham. Vi har ikke adlydt Herren vor Guds røst, så vi vandrede efter hans love, som han satte frem for os ved sine tjenere, profeterne. Ja, hele Israel har overtrådt din lov og er veget bort for ikke at adlyde din røst; derfor er forbandelsen udøst over os, og den ed, som er skrevet i Moses', Guds tjeners, lov, fordi vi har syndet imod ham. Og han har stadfæstet sine ord, som han talte imod os og imod vore dommere, som dømte os, ved at bringe en stor ulykke over os; for under hele himmelen er der ikke gjort noget sådant som det, der er gjort mod Jerusalem.

Som der står skrevet i Moses' lov, er al denne ulykke kommet over os; dog bad vi ikke ydmygt for Herren vor Guds ansigt, så vi kunne vende om fra vore misgerninger og give agt på din sandhed. Derfor vågede Herren over ulykken og lod den komme over os; thi Herren vor Gud er retfærdig i alle de gerninger, han gør; men vi adlød ikke hans røst. Og nu, Herre vor Gud, du, som førte dit folk ud af Ægyptens land med stærk hånd og vandt dig et navn, som det er den dag i dag — vi har syndet, vi har handlet ugudeligt. Herre, efter al din retfærdighed beder jeg dig: Lad din vrede og din harme vende sig bort fra din stad Jerusalem, dit hellige bjerg; thi for vore synders skyld og for vore fædres misgerningers skyld er Jerusalem og dit folk blevet til spot for alle dem, som bor omkring os. Hør derfor nu, vor Gud, din tjeners bøn og hans ydmyge påkaldelser, og lad dit ansigt lyse over din helligdom, som ligger øde, for Herrens skyld. Min Gud, bøj dit øre og hør; oplad dine øjne og se vore ødelæggelser og den stad, som er kaldet ved dit navn; thi det er ikke på grund af vore retfærdige gerninger, vi frembærer vore

ydmyge bønner for dit ansigt, men på grund af din store barmhjertighed. Herre, hør; Herre, tilgiv; Herre, lyt og grib ind; tøv ikke, for din egen skyld, min Gud; thi din stad og dit folk er kaldet ved dit navn. Og mens jeg endnu talte og bad og bekendte min synd og mit folk Israels synd og frembar min ydmyge bøn for Herren min Guds ansigt for min Guds hellige bjergs skyld, ja, mens jeg endnu talte i bøn, kom manden Gabriel, som jeg havde set i synet ved begyndelsen, hastigt flyvende hen til mig ved tiden for aftenofferet. Og han gav mig indsigt og talte med mig og sagde: Daniel, nu er jeg draget ud for at give dig visdom og forstand. Daniel 9:2–22.